

З викладеного можна зробити висновок, що чинне законодавство передбачає достатньо ефективний механізм забезпечення прав дитини під час визначення її місця проживання під час розірвання шлюбу між батьками. Однак на практиці непоодинокими є випадки коли батьки не можуть вирішити спір щодо вирішення питання з ким буде проживати дитина. Тому існує потреба більш детального дослідження цього питання та доцільною видається можливість застосування спільної почергової опіки, коли дитина почергово живе у кожного з батьків.

Список використаних джерел:

1. Конституція України редакція від 01.01.2020, підстава - 27-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр#Text>
2. Сімейний кодекс України Редакція від 01.01.2021, підстава - 942-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2947-14#Text>
3. Цивільне право та процес. Особливості визначення місця проживання дитини в разі розірвання шлюбу. URL: <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2021/4/8.pdf>

КАТОРЖНИХ Назар,

здобувач вищої освіти третього курсу
факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

РЕЗВОРОВИЧ Кристина,

кандидат юридичних наук,
завідувач кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

**ГЕНДЕРНА НЕРІВНІСТЬ В ЮРИДИЧНІЙ ПРОФЕСІЇ: ПРОБЛЕМИ
ТА ПОЗИТИВНІСТЬ ПРОХОДЖЕННЯ СЛУЖБИ ЖІНКАМИ
В НАЦІОНАЛЬНІЙ ПОЛІЦІЇ**

Проблема рівності жінок і чоловіків як в юридичній професії, так і в інших галузях, є актуальною проблемою протягом довгого часу як в Україні, так і за кордоном. До цього часу ця проблема досі все ще існує, як нам відомо раніше жінки працювали лише за певними професіями (медсестри, повари тощо) і рідко мали шанс здобути свою кар'єру відповідно до своїх здібностей. На разі ця рівність стрімко змінюється в кращу сторону. Все більше жінок працює в державних, приватних установах та добиваються високих кар'єрних успіхів. Прикладом цього може бути збільшення кількості

жінок у Верховній Раді України, керівних посад, які обіймають жінки, служіння в лавах Національної поліції, ЗСУ та інших державних органах.

Таким чином, гендерна рівність – це не проблема, а мета, до якої прагне сучасне суспільство. Проблемою, яскраво вираженою в Україні, є гендерна нерівність, в тому числі в юридичній професії. Можна доповнити, що «гендерна нерівність – характеристика соціального устрою, згідно з якою різні соціальні групи (в нашому випадку – чоловіки та жінки) володіють стійкими відмінностями та впливаючими з них нерівними можливостями в суспільстві». Юридична професія – один з найкращих показників стану реагування суспільства на гендерні проблеми. З давніх-давен професія вважалася винятково чоловічою. Навіть у ті часи, коли жінки працювали на обмеженому полі професій, чоловіки чітко тримали оборону. Під захистом була і наша професія [1].

У 2017 році група молодих українських жінок-юристок провела анонімне онлайн-опитування з гендерних аспектів в юридичній професії серед 365 своїх колег-жінок. Вони були шоковані результатами. 46,5% респонденток повідомили, що стикалися з дискримінацією, коли почали працювати в юридичній сфері, а 36,9% повідомили, що зазнали сексуальних домагань при здійсненні своєї юридичної діяльності.

Юристки швидко відреагували на результати, і вже у вересні 2017 заснували нову громадську організацію - «ЮрФем», Асоціацію жінок-юристок України.

Місія організації - змінити ставлення до жінок в юридичній професії і за її межами, і сприяти внесенню відповідних змін в законодавство.

Якщо говорити про гендерні рівність в контексті правоохоронних органів, а саме служба чоловіків і жінок в Національній поліції України то експерт з гендерних питань МЦПД Олена Захарова наголосила, що «Правоохоронець-чоловік часто бачить свою роботу як «владний контроль», у той час як жінка – як «громадську службу». Голова громадської організації "LEAD office", колишній лейтенант патрульної поліції Марія Лех повідомила, що із близько 13 тис. патрульних поліцейських в Україні 2,5 тисячі є жінками, причому значна їх кількість патрулює вулиці разом із чоловіками. І що якщо раніше більшість чоловіків поліцейських не хотіли мати у напарниках жінку, то сьогодні ставлення вже змінюється [2].

Існує багато дискусій щодо того чи пристосована жінка служити в правоохоронних органах, можна з легкістю відповісти, що так. При чому жінки взагалі не поступаються чоловікам, навіть в окремих випадках більш пристосовані. Є безліч переваг, психофізіологічних особливостей жінок на якість виконання ними професійних обов'язків:

- більш високий рівень емоційності, самокритичності та комунікабельності;
- розвиненість інтуїції, емпатії;
- більш високий рівень виконавчої дисципліни;

- більша схильність до робочих стресів;
- менша залежність від шкідливих звичок (алкоголь, куріння);
- менша фізична сила;
- більш низький рівень агресивності.

Окремо було досліджено особистісні зміни жінок, які працюють під впливом таких специфічних факторів правоохоронної діяльності, як висока стресогенність, суворе регламентація індивідуальної поведінки та чітка субординація стосунків. В якості проблеми для подальшої розробки було визначено процес маскулінізації жінок, як результату сприймання і засвоєння ними суто чоловічих стереотипів поведінки, що складає зміст початкової професійної деформації. Результати здійсненого протягом трьох років психологічного вивчення курсантів зафіксували постійну позитивну динаміку різних видів агресивності в дівчат-курсантів унаслідок впливу поліцейської субкультури на особистість в процесі професійного становлення. Одночасно відзначено, що робота в підрозділах поліції підвищує рівень самооцінки жінок, стимулює їх подальшу професіоналізацію, надає досить широкі можливості для самореалізації. Світовий досвід свідчить, що ширше залучення жінок до роботи в органах правопорядку є ключем до істотного скорочення насилля зі сторони цих органів стосовно громадян [3].

Підсумовуючи все вище сказане, можна сказати, що гендерна нерівність як в юридичній професії, так і в Національній поліції все ще є актуальною проблемою як в Україні, так і в іноземних країнах, беручи до уваги зазначені вище проведені опитування в гендерному аспекті. Не зважаючи на те, що наша держава прийняла відповідні закони щодо боротьби з гендерною нерівністю, ця проблема все ще існує і на далі. Для її вирішення треба брати успішний досвід іноземних країн для боротьби з гендерною нерівністю, а саме в юридичній професії та проходження служби жінками в державних органах.

Список використаних джерел:

1. Стаття адвоката, голови наглядової ради ААУ Ольги Дмитрієвої. URL: <https://yur-gazeta.com/dumka-eksperta/genderna-rivnist-v-yuridichniy-profesiyi--chi-e-taka-problema-v-ukrayini.html> (дата звернення 5.10.2021)
2. «Жінка у формі»: гендер в контексті реформи органів правопорядку. URL: <http://atomprofspilka.info/news/17890> (дата звернення 5.10.2021)
3. Права жінок правоохоронців та політика гендерної рівності: досвід інших країн у вітчизняному контексті. URL: <https://helsinki.org.ua/articles/prava-zhinok-pravoohorontsiv-ta-polityka-hendernoji-rivnosti-dosvid-inshyh-krajin-u-vitchyznyanomu-konteksti/> (дата звернення 5.10.2021)